

Sygn. akt I C 441/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant sekretarz sądowy Agata Piaścik

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa V. (...) Funduszu (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

1. uchyla wyrok zaoczny z dnia 31 stycznia 2013 roku wydany w sprawie I C 441/12 i powództwo oddala,
2. zasądza od powoda V. (...) Funduszu (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanej J. M. kwotę 667 zł (sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 441/12 upr.

UZASADNIENIE

Powód V. (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. w dniu 21 maja 2012 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko K. M. i J. M. o zapłatę solidarnie kwoty 3 217,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 maja 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 9 września 2000 roku pozwani zawarli z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytową nr (...), z której się jednak nie wywiązali. Powstała w ten sposób wierzytelność powód nabył od pierwotnego wierzyciela na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 kwietnia 2007 roku. Powód wskazał, iż na dochodzoną pozew kwotę składa się: kwota 1 167,64 zł tytułem niespłaconej części należności głównej, kwota 74,39 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela zgodnie z umową, kwota 1 975,79 zł tytułem skapitalizowanych odsetek naliczonych od należności głównej obliczonych od dnia następnego po dniu wymagalności do dnia wytoczenia powództwa.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 12 czerwca 2012 roku w sprawie VI Nc-e 838430/12 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości.

Korespondencja dla pozwanego K. M. zawierająca odpis nakazu zapłaty oraz odpis pozwu została zwrócona przez operatora pocztowego z adnotacją: „Adresat zmarł”.

Postanowieniem z dnia 8 października 2012 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 838430/12 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu

upominawczym z dnia 12 czerwca 2012 roku w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pismem z dnia 19 listopada 2012 roku powód cofnął powództwo w zakresie pozwanego K. M..

Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2012 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie odrzucił pozew w zakresie dotyczącym pozwanego K. M..

Na wyznaczony na dzień 31 stycznia 2013 roku termin rozprawy nie stawiła się pozwana J. M., przy czym korespondencja dla pozwanej zawierająca min. wezwania na termin rozprawy, odpis pozwu oraz pouczenie o skutkach niestawiennictwa skierowana została pod adres wskazany w pozwie przez powoda i uznana za doręczoną w trybie art. 139 k.p.c. – w oparciu o domniemanie wynikając z podwójnego awizowania przesyłki. Na rozprawie wobec nie złożenie przez pozwaną stanowiska w przedmiocie żądania pozwu oraz nie złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność, sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym uwzględnił powództwo w całości. Odpis wyroku wraz z pouczeniem o sprzeciwie w takim samym trybie jak korespondencja związana z wyznaczeniem rozprawy (to jest poprzez awizowanie przesyłki) został uznany za doręczony pozwanej na dzień 20 lutego 2013 roku.

Na wniosek powoda, postanowieniem z dnia 18 września 2013 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie nadał klauzulę wykonalności prawomocnemu wyrokowi zaocznemu z dnia 31 stycznia 2013 roku jako orzeczenie prawomocne.

Pozwana J. M. pismem z dnia 5 lipca 2016 roku wniosła o doręczenie wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku wraz z odpisem pozwu i pouczeniem o sprzeciwie. W uzasadnieniu wniosku pozwana wskazała, iż powód w treści pozwu wskazał nieprawidłowy adres jej miejsca zamieszkania, w związku z czym wydany w niniejszej sprawie wyrok zaoczny nie został jej prawidłowo doręczony i nie rozpoczął biec termin do wniesienia środka zaskarżenia.

Równocześnie z wnioskiem pozwana złożyła sprzeciw od wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Nadto zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazywała na brak legitymacji po stronie powodowej wywodząc, iż nie wykazał on nabycia przedmiotowej wierzytelności.

W odpowiedzi na stanowisko pozwanej powód wskazał, iż złożony przez nią sprzeciw jest spóźniony, albowiem pozwana najpóźniej w maju 2016 roku miała świadomość istnienia tytułu egzekucyjnego oraz jego treści, gdyż zainicjowała proces o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wydanego w oparciu o przedmiotowy wyrok zaoczny. Nadto wskazując na art. 6 k.c. powód wywodził, iż to pozwana kwestionując wysokość świadczenia powinna wykazać okoliczności związane z uregulowaniem należności w zakresie wskazywanej przez bank w umowie cesji jako w dalszym ciągu należnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 września 2000 roku K. M. i J. M. zawarli z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę pożyczki nr (...) na kwotę w wysokości 5 000,00 zł. Spłatę pożyczki rozłożono na 36 miesięcznych rat, płatnych do dnia 9-go każdego miesiąca, w wysokości po 193,55 zł każda, przy czym pierwsza rat płatna była w ciągu 30 dni od daty podpisania umowy.

(dowód: umowa o pożyczkę nr (...) z dnia 09/09/2000r. wraz z załącznikami k. 26-31v)

K. M. zmarł w dniu 26 września 2001 roku.

(bezsporne, nadto porównaj: odpis skrócony aktu zgonu k. 47)

W dniu 25 kwietnia 2007 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. (następca prawny Banku (...) S.A.) zawarł z powodem V. (...) Funduszem (...) z siedzibą w W. umowę przelewu, której przedmiotem były wierzytelności przysługujące zbywcy.

(dowód: umowa przelewu z dnia 25/04/2007r. k. 32-36)

W związku z dokonaniem przelewem wierzytelności przez (...) Bank (...) S.A., powód w dniu 19 października 2007 roku sporządził pisma stanowiące wezwanie pozwanej J. M. do uregulowania należnych kwot z tytułu umów zawartych z (...) Bank (...) w łącznej kwocie 2 541,59 zł, w terminie 7 dni od daty wystawienia wezwania.

(dowód: pismo z dnia 19/10/2007r. k. 25)

W oparciu o wniesione przez powoda V. (...) Fundusz (...) z siedzibą w W. powództwo, Sąd Rejonowy w Człuchowie w niniejszej sprawie (IC 441/12) w dniu 31 stycznia 2013 roku wydał wyrok zaoczny przeciwko pozwanej J. M., uwzględniający powództwo w całości. Zarówno wezwanie na rozprawę jak i odpis wydanego – wobec zaistnienia przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. – wyroku zaocznego wraz z pouczeniem o sprzeciwie, zostały skierowane do pozwanej pod adres wskazany w pozwie tj. C. ul. (...), a w wyniku zwrotu korespondencji po dwukrotnym awizowaniu – uznano przesyłki jako skutecznie doręczone.

(porównaj: koperta k. 63, wyrok zaoczny z dnia 31/01/2013r. k. 67, koperta k. 70)

W toku procesu, w szczególności w okresie doręczania przesyłek związanych z wyznaczeniem rozprawy z dnia 31 stycznia 2013 roku oraz odpisu wyroku zaocznego wraz z pouczeniem o sprzeciwie, pozwana nie zamieszkiwała w miejscu wskazanym w pozwie jako adres jej miejsca zamieszkania – miejscem jej zamieszkania w tym czasie była miejscowość B. – adres ul. (...).

(dowód: odpis poświadczenia zameldowania z dnia 07/10/2004r. k. 117, odpis dowodu osobistego k. 116, potwierdzenia przelewów k. 118)

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności przedmiotem rozważań sądu była kwestia związana ze skutecznością doręczenia pozwanej korespondencji zawierającej najpierw wezwanie na termin rozprawy oraz odpis pozwu, a następnie odpis wyroku zaocznego z pouczeniem o sprzeciwie i co za tym idzie rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia od wydanego w sprawie wyroku zaocznego.

W niniejszej sprawie powód twierdził, iż sprzeciw pozwanej od wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku jest spóźniony. Swoje stanowisko uzasadniał tym, iż pozwana przed złożeniem sprzeciwu wszczęła proces o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, a zważywszy na datę zainicjowania tego procesu przyjąć należy, że co najmniej od maja 2016 roku miała pełną świadomość istnienia tytułu egzekucyjnego i jego treści. Pozwana natomiast przedłożyła dokumenty, z których wynikało, że od początku procesu, w tym również w okresie podjętej próby doręczenia jej korespondencji związanej z wyznaczeniem rozprawy oraz doręczeniem odpisu wyroku wydanego w sprawie, nie zamieszkiwała w miejscu, gdzie kierowana była do niej korespondencja tj. pod adres wskazany w pozwie.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż korespondencja skierowana do pozwanej na adres wskazany w treści pozwu tj. C. ul. (...), najpierw zawierająca wezwanie na termin rozprawy wyznaczony na dzień 31 marca 2013 roku, a następnie zawierająca odpis wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku i pouczenie o sprzeciwie, została uznana – po dwukrotnym awizowaniu – za doręczoną pozwanej w sposób skuteczny.

Przepisy kodeksu postępowania cywilnego dopuszczają zastępcze doręczenie pism, opierające się na domniemaniu, że pismo doszło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Zgodnie z treścią art. 139 § 1 k.p.c. w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób – w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia

zawiadomienia. W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Datą doręczenia w tym trybie jest dzień, w którym upłynął termin do odbioru złożonego na poczcie lub innej placówce doręczającego pisma. Będzie to wprowadzie tylko postać fikcji prawnej doręczenia, ale fikcji pociągającej za sobą wszelkie skutki doręczenia.. (porównaj: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2005 r., V CZ 6/05 oraz z dnia 26 czerwca 2005 r., V CZ 66/03).

Jednak podstawowym warunkiem skuteczności doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. jest to, by adresat rzeczywiście mieszkał pod wskazanym adresem. Jeżeli powód podał w pozwie nieaktualny adres strony pozwanej doręczenie zastępcze na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. przez złożenie pisma w placówce pocztowej nie może być uznane za skuteczne, ponieważ nie ma możliwości dochowania wymaganego w tym przepisie umieszczenia zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej na drzwiach mieszkania adresata lub w jego skrzynce pocztowej. Brak adnotacji poczty, że adresat nie mieszka pod wskazanym adresem lub że wyprowadził się nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, zwłaszcza, że doręczyciel może nie wiedzieć, kto mieszka pod wskazanym adresem (porównaj: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 r., IV CNP 87/08, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 roku V CSK 155/07, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2016 r., II UZ 38/15).

W niniejszej sprawie, zastępcze doręczenie na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. – najpierw wezwania na termin rozprawy wyznaczonej na dzień 31 stycznia 2013 roku wraz z odpisem pozwu, a następnie odpisu wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku wraz z pouczeniem – na nieaktualny adres pozwanej podany przez powoda w treści pozwu, nie stanowi skutecznego doręczenia korespondencji. Pozwana - na podstawie przedstawionych dokumentów tj. poświadczonych za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego kserokopii: poświadczenia zameldowania, dowodu osobistego oraz dowodów przelewów bankowych (dowód: k. 116-118) wykazała nieprawidłowość domniemania o doręczeniu jej wezwania na termin rozprawy oraz odpisu wyroku zaocznego, ponieważ od wielu lat nie zamieszkiwała już pod adresem wskazanym w pozwie, pod który kierowana była do niej korespondencja w toku procesu. Nie można zatem w ocenie Sądu uznać, że nastąpił skutek w postaci doręczenia pozwanej tej korespondencji w tym odpisu wyroku zaocznego, wynikający z faktu, że przesyłka została awizowana. Od tego momentu w świetle art. 343 k.p.c. uzależnione jest rozpoczęcie biegu terminu do złożenie środka zaskarżenia od wyroku zaocznego.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom powoda, że pozwana w maju 2016 roku miała pełną świadomość o istnieniu i treści tytułu egzekucyjnego stanowiącego wyrok zaoczny z dnia 31 stycznia 2013 roku, brak jest również podstaw do uznania, iż sprzeciw pozwanej od wyroku zaocznego został wniesiony po upływie przepisanej terminu. Warunkiem ustawowym zaskarżenia wyroku zaocznego sprzeciwem jest doręczenie wyroku pozwanemu (art. 344 § 1 k.p.c.), w związku z czym brak skutecznego doręczenia sprawia, że wyrok nie staje się prawomocny. Nie rozpoczął się bowiem w ogóle bieg terminu do złożenie sprzeciwu. To, że pozwana dowiedziała się o treści wyroku zaocznego, oraz że wniosła powództwo przeciwegzekucyjne, nie sanuje niedopełnienia wynikającego z ustawy (art. 343 k.p.c.) obowiązku sądu skutecznego doręczenia pozwanemu wyroku zaocznego wraz z pouczeniem o przysługującym mu prawie wniesienia sprzeciwu (porównaj: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2001 r., IV CZ 105/01).

W konsekwencji wyrok zaoczny był nieprawomocny, mimo, że postanowieniem z dnia 18 września 2013 roku nadano mu klauzulę wykonalności w całości jako prawomocnemu, a następnie na podstawie powstałego w ten sposób tytułu wykonawczego wszczęta została egzekucja celem wyegzekwowania zasądzonej wyrokiem należności pieniężnej.

Wobec powyższego, z uwagi na fakt, iż w toku niniejszego postępowania brak było skutecznego doręczenia odpisu orzeczenia, Sąd dokonał doręczenia korespondencji zawierającej odpis wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku wraz z pouczeniem o sprzeciwie – z dniem 27 września 2016 roku i dopiero z chwilą dokonania tego skutecznego doręczenia otworzył się dla pozwanej termin do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego. Dlatego też złożony w toku tego postępowania sprzeciw, sąd uznał za złożony skutecznie- w terminie - w związku z czym mógł rozpoznać sprawę merytorycznie.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenia z wierzytelności nabytej od pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. na podstawie umowy przelewu z dnia 25 kwietnia 2007 roku. Zauważyć należy, iż przedmiotowa wierzytelność powstała – jak wywodził powód - w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną z umowy o pożyczkę. Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż przedmiotowa umowa o pożyczkę została zawarta przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 9 września 2000 roku, przy czym spłata zobowiązania została rozłożona na 36 miesięcznych rat, a więc roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy stało się wymagalne najpóźniej we wrześniu 2003 roku.

Zgodnie z art.118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.).

Istotną w niniejszej sprawie jest okoliczność, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Bezspornym jest, iż pozwana zawarła z podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą – Bankiem (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) umowę o pożyczkę, w związku z czym do niniejszej sprawy zastosowanie ma 3-letni termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje dane roszczenie (podmiot zobowiązaniowy), po upływie określonego czasu, przysługuje uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia. Upływ czasu oznacza w istocie, że podmiot zobowiązany staje się stroną, która decyduje o zaspokojeniu roszczenia. Ma on bowiem możliwość albo powołania się na przedawnienie, albo dobrowolnego zaspokojenia uprawnionego. Przy czym ma on w tym zakresie pełną swobodę i może dokonać tego w dowolny sposób, w tym także per facta concludentia.

W niniejszej sprawie powód nie przedłożył żadnych dowodów w celu wykazania, iż bieg terminu przedawnienia został w jakikolwiek sposób przerwany bądź zawieszonych. Również w treści pozwu i składanych w toku postępowania pismach procesowych powód nie wywodził, aby takie czynności zostały podjęte. Zatem zdaniem Sądu, termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia upłynął najpóźniej we wrześniu 2006 roku.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia zasługuje na uwzględnienie, ponieważ w dniu wniesienia pozwu tj. w dniu 21 maja 2012 roku roszczenie powoda na pewno było już przedawnione.

Jednak przede wszystkim wskazać należy, że powództwo podlegało oddaleniu również z uwagi na jego niewykazanie. Zauważyć bowiem należy, że pozwana co prawda nie zaprzeczyła faktu zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem, na które powołuje się powód, jednak zakwestionowała legitymację czynną po stronie powoda.

Podkreślenia wymaga fakt, iż strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać zarówno podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek

wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

W niniejszej sprawie w celu udowodnienia swoich twierdzeń powód przedłożył potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego kserokopię umowy przelewu z dnia 25 kwietnia 2007 roku zawartej z pierwotnym wierzycielem. Ze złożonego dokumentu nie wynika jednak, aby wierzytelność przysługująca przeciwko pozwanej J. M. była przedmiotem tej umowy. Powód nie zaproponował również żadnego innego materiału dowodowego, z którego wynikałoby, iż nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela. Brak jest zatem podstaw, aby uznać, że stronie powodowej faktycznie przysługuje legitymacja czynna do występowania z przedmiotowym roszczeniem przeciwko pozwanej J. M..

Zgodnie z treścią art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W przypadku, gdy w sprawie zachodzą podstawy do odrzucenia, pozwu lub umorzenia postępowania, sąd – po uchyleniu wyroku zaocznego – wyda odpowiednie postanowienie kończące postępowanie w sprawie.

W oparciu o powyższe, uwzględniając podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując jednocześnie na niesprostanie przez powoda obowiązkowi wynikającemu z ciężaru dowodowego odnoszącego się do wykazania okoliczności, na których powód opiera roszczenia, zasadnym było w oparciu o art. 347 k.p.c. uchylenie wyroku zaocznego z dnia 31 stycznia 2013 roku oraz oddalenie powództwa w niniejszej sprawie.

Na mocy art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do kosztów niezbędnych po stronie pozwanej zaliczono: koszty zastępstwa procesowego - zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.), stosowanym w niniejszej sprawie w oparciu o § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) - w kwocie 600,00,- zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, oraz uiszczoną opłatę sądową od sprzeciwu od wyroku zaocznego w kwocie 50,00 zł. W oparciu o art. 348 k.p.c. brak było bowiem podstawą do obciążania pozwanej kosztami rozprawy zaocznej i sprzeciwu, z uwagi na nieprawidłowości związane z doręczeniem jej wezwania na termin rozprawy, na której wydano wyrok zaoczny.

Wobec powyższego, zasądzono od powoda na rzecz pozwanej łącznie kwotę 667,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.